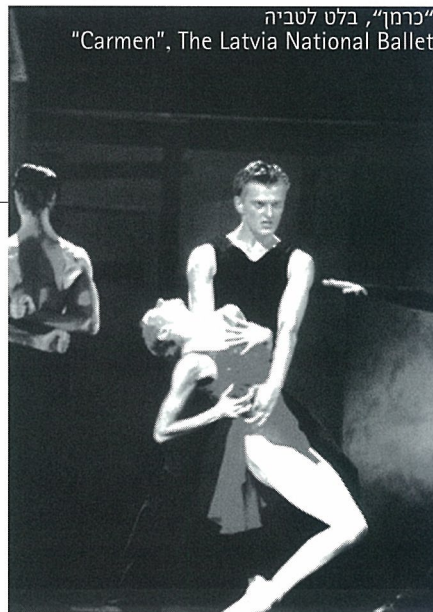

דרך פתח קרוע בקיר, החוצה את מרכז הבמה לרוחבה, עד שהם מתקרבים, עומדים ללא מגע, ומביטים זה בזה בתשוקה, ההולכת וגוברת עד שגופם רועד לכל אורכו; רעד התשוקה עובר לקיר ולמדרגות - שגודלם המופרז מסמל לדברי אק את הפנטזיות של הגבר על אם/מאהבת - ונשמע בקול שקשוק גדול. התשוקה המינית היא הדדית, אבל מימוש ההנאה נשאר במסגרת אוטו-ארוטית. אק משתמש באותו מוטיב גם בסצנה הפותחת את "אגם הברבורים", שם עומדים הנסיך זיגפריד ואודט זה לצד זה, לא נוגעים, רועדים את תשוקתם. לאחר שפז וסעדי מתפשטים, הם מתבוננים עירומים, קפואים, זה בזה. התפנית והסיבוך במערכת היחסים שלהם באה לידי ביטוי בכך שכל אחד מהם לובש את

בגדיו של האחר. האשה המלבישה את הגבר בשמלתה נושאת אותו כאילו היא אמו; היא הופכת להיות למטפלת של הגבר שעורר בה תשוקה, אך בו בזמן היא זקוקה לתמיכתו.

באמפיתיאטרון של כרמיאל הופיעה

להקת הבלט הלאומי של לטביה, בניהולו האמנותי של אייברס ליימניס [Aivars Leimanis], בתוכנית בעייתית משהו. את הערב פתחה היצירה "כרמן" לכוריאוגרפיה של כריסטוף פסטור [Christof Pastor], למוסיקה של ביהה [Bizet] בעיבודו של שרדין [Sheradin]. הכוריאוגרפיה המעניינת של פסטור למוסיקה של איגור סטרווינסקי הביאה את סיפור התשוקה והקנאה בבסיסו של משולש אהבה, המסתיים ברצח, כשהסולנים והלהקה הפגינו יכולות

"כרמן", בלט לטביה
"Carmen", The Latvia National Ballet

דרמטיות וטכניות גבוהות. אבל, אחרי יצירה כל כך מורכבת ודרמטית, קשה היה המעבר ליפולחן האביב, ריקוד שעניינו חברה הבוחרת מתוכה נערה להעלותה לקרבן. קטעים וירטואוזיים מתוך "מפצח האגוזים", בעיבודו של ליימניס בעקבות פטיפה [Petipa], למוסיקה של צ'ייקובסקי, חתמו את התוכנית.

הלהקה הקיבוצית, שפינתה את קהל הבית

שלה בכך שנהגה להציג את הבכורות שלה בפסטיבל כרמיאל, סטתה השנה ממסורת זאת. "שומר מסך", שבכורתו עלתה במשכן לאמנויות הבמה בתל-אביב, הוא ריקוד העוסק במסגרת ובמרחב מחיה. המסר הפוליטי והחברתי מועבר לצופה בתחילת הריקוד, באמצעות שירו של יהודה עמיחי "המקום בו אנו צודקים", שמילותיו מוקרנות בחלל הבמה משמונה מקרנים שונים. בהמשך עובר הריקוד לעסוק במרחבי מחיה אישיים. המיטה, המסמלת

אהבה" תחת אבטחה כבדה, סבל, בשל המצב הביטחוני, מפירות במספר המבקרים והמשתתפים, במופעים ובהרקדות; מגוון מצומצם של מופעי המחול אמנותיים, לא רק מחוייל אלא גם ישראליים, ביטול של מופעים אחדים ושינויים של הרגע האחרון שנעשו באחרים, מעידים על חוסר המשיכה של הפסטיבל השנה.

מופע הפתיחה "כל הבא לאהוב", בבימויו של

שלמה ממן, מנהלו האמנותי של הפסטיבל, הועלה באמפיתיאטרון במעמד שר התרבות המדע והספורט, מתן וילנאי. מופע זה, ששילב רקדנים חובבים ומקצועיים על במה אחת והעביר על קצה המזלג מהצפוי להתרחש, לא היה אחיד הן מבחינה כוריאוגרפית והן ברמה הטכנית של מבצעי. בין האמנים שהופיעו לצד להקות המחול הישראלי-העממי היו מארי אן, זוכת אירוויזיון 2002, הזמרים רוחמה רו ואריאל זילבר, תזמורת האקורדיוניסטים וטליה פז; את הערב ליוותה תזמורת משטרת ישראל.

המופע המרתק בפסטיבל היה הבכורה "סולו

לשניים" בביצוע סולנים של בלט קולברג השוודי. איכותו המהנה של הערב הזה נבעה משילוב של כוריאוגרפיה מעניינת וביצוע איכותי ואינטליגנטי של הרקדנים. ג'ולי גייברט [Geibert] רקדה את "בכורה" של סטין סאליס [Steen Salis]. בתנועות אקספרסיביות, כשהתאורה מפסלת את גופה העירום, שוחחה גייברט בתנועה עם הקהל, כאילו היא מספרת לו סיפור. את "היא היתה שחורה" - דואט שיצר מץ אק [Mats Ek] - רקדו ימית כליף ורפי סעדי. את "שיח מים" של קרולין קרלסון [Carolyn Carlson] רקדה טליה פז, רקדנית יוצאת דופן,

- יוצאת דופן,
- ביצירה
- המשלבת
- מוטיבים
- הקשורים
- בשורשיה של
- פז, מים, שמש
- וחול, עם שפה
- תנועתית
- ייחודית

"סולו לשניים" מאת מץ אק, רוקדים: טליה פז ובוז כהן
"Solo For Two" by Mats Ek, dancers: Talya Paz and Boaz Cohen

לקרלסון האמריקאית, החיה ויוצרת באירופה זה שנים רבות.

הריקוד המעניין בתוכנית זאת היה "סולו

לשניים" של מץ אק, שהעמיד במרכזו מערכת יחסים יוצאת דופן בין גבר ואשה (טליה פז ובוז כהן). הרקדנים יוצאים ונכנסים בנפרד

בריקוד את המסגרת ואת המרחב האישי, היא החלה האינדיווידואלי בהא הידיעה, החלה הבסיסי של הגוף. בנוסף, היא משמשת גם כאמצעי בעיצוב ובארגון הבמה. הרקדנים מפרקים את המיטות, מתייחסים לחלקיהן השונים, ורוקדים עם החלקים ובמגוון המרחבים שהם יוצרים. לקראת סוף היצירה מתנועעים שלושה רקדנים בתוך מסגרת מיטה ועל שוליה, ותוחמים אותה, כשקול גבר מדבר-בוכה נשמע ברקע. דווקא הקול האנושי, ולא קולות מכונות הירייה, הוא שמזעזע ומחזיר אותנו למציאות המאבק החברתי שלנו על המרחב.

תיאטרון בלט פאנוב אשדוד, שאמור היה

להציג את היצירה "אדיוס" לכוריאוגרפיה של ואלרי פאנוב, העלה במקומה מחולות קצרים משלו. היצירה הטובה בתוכנית היתה "הרלקינדה" שיצר פאנוב למוסיקה של דריגו [Drigo] ודליב [Delib]. הריקוד מספר את סיפור אהבתם של קולומבין והרלקין, דמויות מתוך הקומדיה ד'לארטה, המצליחים, למרות התנגדות אביה של קולומבין, להתגבר על המכשולים שהוא מערים בפניהם ולממש את אהבתם. הבלט המקורי לסיפור זה - "המיליונים של ארלקין [Les Millions d'Arlequin] - נוצר על ידי פטיפה בסנט פטרסבורג עוד בשנת 1900. ייחודו של הפה-דה-דה הוא בשנינות ובקצב. לריסה צירניצקי היתה מעודנת ומלאת חן וולדימיר קוקלצ'וב הפגין וירטואוזיות והומור. שאר הריקודים שיצר פאנוב לתוכנית היו גדושים בדרמה מלאת פאתוס. בריקוד שחתם את התוכנית, "נטלי", למוסיקה של ז'ילבר בקו, רקדה מרים סלקטור, תלמידה צעירה מבית הספר שליד הלהקה, שלמרות ניצני הכשרון, עדיין אינה בשלה להופיע כרקדנית בהופעה מקצועית. בנוסף, מצאתי טעם לפגם בכך שהצעירה הרוקדת עם הרקדן הבוגר, קוקלצ'וב, מפזרת את שערה ומנענעת את כתפיה בתנועות קוקטיות מיניות, כאילו בצחוק, ואינה מודעת לכך ששובבות מינית זאת מקושרת עם דימוי של ילדה-אשה מפתה, שתנועותיה נועדו לרגש גברים מבוגרים.

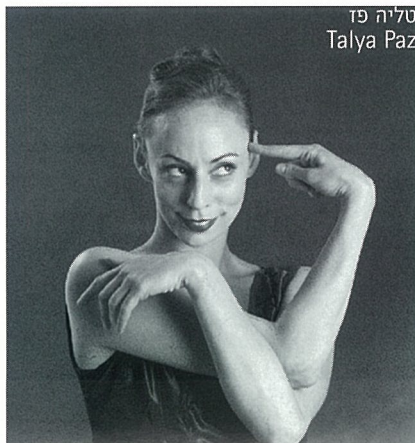
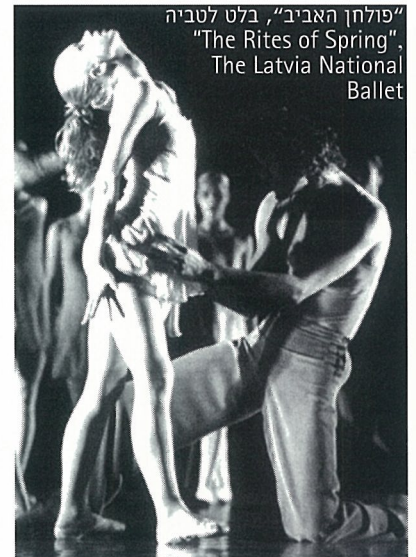
אנסמבל בת-שבע העלו במקום המופע

"פלסטלינה" את "דקתלון" - קטעי מחול מתוך יצירות של אוהד נהרין, שחוברו במיוחד לריקוד זה, ובוצעו במקצועיות ובאיכותיות. אירוע נוסף היה הקרנת "חוטים של סולו", סרט אוטוביוגרפי, הסוקר את עשייתה האמנותית של רנה שינפלד כרקדנית וכוריאוגרפית, בבימויו של ארז לאופר.

כרמיאל 2002

הניה רוטנברג

טליה פז
Talya Paz